

Adéla Pollertová tančí, vaří, lyžuje

Když ve čtrnácti skládala rozdílové zkoušky na konzervatoř, díky gymnastickému tréninku bezchybně uměla most a provaz. S baletní první pozicí to ale bylo horší. Takže ji hned zkraje nechali všichni profesoři propadnout. Ovšem už za několik měsíců **Adéla Pollertová**, dnes sólistka baletu Národního divadla, dohnala vše na jedničku. Tedy minimálně na jedničku.

Balet je specifické povolání. *Musíte ho prostě milovat!*

K té scéně má velmi osobní, emotivní vztah. Však má také hned několik důvodů. Tak zaprvé: architektem zadního traktu Národního divadla – divadla Prozatímního – byl její prastrýc Ignác Ullmann. Pradědeček Emil Pollert zase zpíval a režíroval v opeře Národního divadla – to bylo v letech 1900 až 1935. A navíc: v Národním se seznámila se svým budoucím manželem, v Národním ji potom požádal o ruku a v Národním se nakonec také vzali... Svě působení ve Zlaté kapliče považuje zkrátka za splněný sen.

Baletem žije už téměř dvacet let. Přitom přiznává, že ještě dnes mívá trému – to kvůli divákům. „Máte jen jednu šanci, kterou nemůže vzít zpět. Lidé přijdou do divadla, zaplatí drahé lístky a chtějí vidět ten nejlepší výkon. A když jim ho nemůžu dát, vždycky mě to hrozně štve a mrzí – divák to nezajímá a nemůže za to, že jste se špatně vyspala nebo jste den předtím měla náročný trénink. Profesionalita je na prvním místě. Vždycky musím udělat maximum.“

Do Národního divadla jste přišla po devíti letech angažmá v Hamburku. Proč jste se rozhodla vrátit?

Z více důvodů, ale hlavně proto, že už se mi hrozně stýskalo po rodině. Práce tam byla fantastická, ale já mám ráda domácí zázemí a návrat byl pro mě v tomhle ohledu vlastně trochu vysvobozením. Nehledě na to, že jsem si pak vymyslela studia na HAMU v Praze, takže i kvůli tomu jsem se musela vrátit.

Zkušenost – osobní i profesní – to nicméně musela být nenahraditelná.

Rozhodně bych doporučila všem mladým tanečnickům, ať jdou na zkušnou ven. Vedle tanečních zážitků získají určitý rozhled, samostatnost, naučí se řeč... Přitom tanec je skvělý v tom, že postrádá jazykovou bariéru. Nikdo nikde neřeší, jestli jste Čech, Polák nebo Bulhar. Jde jen o to, jestli dobře tančíte.

Co je pro vás to „nejvíc“ v baletu?

Předávání emocí. Dobrý tanečník či herec dokáže jít svými emocemi takzvaně

přes rampu – dostane se k divákovi, jakoby ho obejmě. Strašně mě baví tanec a zároveň možnost vtělovat se – možná trochu schizofrenně – do různých rolí.

Co právě zkoušíte?

Máme čerstvě po premiéře představení Faust neboli Fäustel, kde tančím Markétu, tedy vlastně Gretchen – děj je zasazen do období druhé světové války a po ní. V lednu mě čeká Labutí jezero, které sice nebude úplně premiérované, ale já do něj nově vstupuji. Těším se na to – tančit Labutí bývá zlatý hřeb taneční kariéry. I když můj hlavní cíl to nikdy nebyl. Tím byla Julie.

Za její ztvárnění v Národním divadle jste v roce 2006 obdržela cenu Thálie. Dostala jste i prestižní Philip Morris Ballet Flower Award, Cenu Komerční banky... Kterou z těch cen máte nejraději?

Asi Thálii, i když všechny jsou senzační. Ale Thálie se uděluje v celostátním měřítku, je tam větší konkurence. Chápu, že si oblastní divadla občas stěžují, že

Nemyslím na konec. *A určitě teď neplánuji* konec kariéry.

porotci chodí víc na představení do Prahy než k nim – v některých případech je to asi bohužel pravda – ale takové ocenění vás prostě stejně potěší.

Snad všechna divadla se dnes potýkají s nedostatkem financí... Jak jsou na tom samotní tanečníci?

Samozřejmě že tanečníci pocítují například to, že nám kdysi vzali důchody. Bohužel nebereme takové peníze jako fotbalisti a hokejisti, kteří mají ve čtyřiceti vystaráno. My naopak musíme přemýšlet o rekvalifikaci, o tom, co dělat, až tělo nebude moct. Jsme státní zaměstnanci a máme tabulkové platy. A můžu říct, že kolikrát není jednoduché z toho vyžít. Na rozdíl od činoherců nemůžeme dělat kšefty, dabingy ani televizní seriály.

Co s tím?

To samozřejmě řešíme v jednom kuse všichni. Ale balet je strašně specifické a v téhle ekonomické situaci takové neutěšené povolání. A ještě navíc v podstatě nevýdělečné. Člověk ho prostě musí milovat, dělat pro peníze se nedá.

A vědomí brzkého konce kariéry – to zrovna na optimismu nepřidá, ne?

Jako baletka přece nemůžete od začátku myslet na konec. Takhle to nefunguje. Holčičky na konzervatořích ani baletky vstupující do angažmá tohle neřeší, nepřipouštějí si to.

Takže nepřemýšlíte, co bude „potom“?

Začala jsem na to myslet teprve posledními dobou. Ne ve smyslu, že za chvíli

ku skončím a chci se nutně věnovat něčemu jinému, jen s pocitem, že už to možná pomalu přichází. V žádném případě neplánuji konec kariéry. Jsem teď v dobré fázi – mám už dost zkušeností a přitom moje tělo stále může.

Takže žádné zdravotní problémy?

Musím to zaklepat, ale docela mě minuly. Asi díky sportovnímu vychování. Když jsem byla malá, rodiče mi nedali šanci zahálet, což očividně bylo dobře.

Jak moc vás balet bolí?

Jak kdy. Když studuji novou premiéru, učím se nové prvky, musím je opakovat třeba tisíckrát, než se to opravdu dostane tam, kam chce ten určitý choreograf. To se potom namůžou svaly,

o kterých ani netušíte, že je v těle máte. Jenže kdybych jako baletka vnímala bolest, tak to povolání nemůžu dělat. Budto do toho jdu naplno, nebo vůbec. Ano, občas to bolí, ale v jakémkoli sportu je to také tak. A bolesti můžete mít i z dlouhého sezení u stolu a psaní na počítači...

Až skončíte, můžete být třeba choreografkou?

Upřímně, na choreografii nemám buňky. Ráda spolupracuji s choreografy a nabízím jim různé možnosti, ale nemám talent na to vidět balet jako celek. Kdo ví, kam mě to zavane, nechávám to otevřenější. A hlavně: když teď řeknu, k čemu tíhnu dnes, pozítí by to nemusela být pravda.

A co rodina? Dnes je běžné mít děti uprostřed kariéry – i mezi baletkami.

Jsem jednoznačně zástance toho mít děti a pokračovat.

Studujete taneční vědu. Jsou právě to ta pomyslná zadní vrátka?

Možná. Studium mě baví a naplňuje. Zrovna jsem na pražské HAMU skončila bakaláře, teď jsem v magisterském programu. Ráda se dívám na věci z více úhlů a právě ve škole můžu potkávat kolegy-spolužáky, kteří se zajímají o balet a přitom mají pohledy z té druhé strany než já, tedy z hlediště. Bývá to zajímavá výměna názorů a zkušeností.

Mluvíte jen a jen o tanci, stíháte také něco jiného?

Rádachodím do společnosti. Na koncerty, na činohru, prostě ven. Nasávat atmosféru, energii. Také ráda cestuji. Letos jsme s manželem byli na svatební cestě v Japonsku, před rokem na předsvatební cestě v Americe. Obohacuje mě poznávání nových lidí, kultur, jídel.

Vaříte?

Strašně ráda a hrozně moc.

Adéla Pollertová (*1976)

Absolventka Pražské konzervatoře pochází z vědecko-sportovní rodiny: otec Jaroslav, někdejší trojnásobný mistr světa ve vodním slalomu, je profesorem ČVUT v oblasti vodního hospodářství, bratr Jaroslav, čtyřnásobný mistr světa v týmovém vodním slalomu, je tamtéž docentem. Adéla Pollertová má pohár z vodního slalomu jen jeden, zato v baletu je držitelkou těch nejvýznamnějších cen: například v době působení v Hamburku získala Cenu dr. Wilhelma Oberdorfera pro nejlepší tanečnici v Německu, za ztvárnění role Julie v baletu Romeo a Julie v Národním divadle obdržela Cenu Thálie za rok 2006, v září 2008 dostala Cenu Komerční banky za nejlepší premiérový výkon v baletu Národního divadla v sezoně 2007/2008, v dubnu 2009 převzala ocenění Philip Morris Ballet Flower Award za mimořádný výkon v oblasti klasického baletu.

Schválně, jestli pak ale sníte, co uvaříte.

Sním, i když na to nevypadám. Ale však jsem celé dny mnoho hodin v pohybu. A kromě tance ještě sportuji. Baví mě například lyžování.

Lyžování? Myslela jsem, že baletky ho mají zakázané!

To je jeden z velkých mýtů kolem baletu. Musím říct, že k němu kdysi dost pomohla Marie Poledňáková filmem Jak vytrhnout velrybě stoličku. To, že baletky nesmějí lyžovat, to, že si hned po představení pravidelně musí dát pivo... A tak dále. Já si sice dám pivo ráda, ale rozhodně na mě nemusí půllitr povinně čekat v šatně po každém představení, jako to měla Jana Preissová. Opravdu, dost lidí to tak vnímá a vždycky ožíví. Možná to tak dřív skutečně bylo. Dnes je jiná doba. Lyžujeme, ale opatrně a na bezpečných sjezdovkách.

A je ta jiná doba také lepší?

Balet to má u nás těžké pořád. Mimo jiné i tím, že je to naprosto netelevizní druh umění – a přitom celá republika sedí večer co večer před televizí.

Jak ho ale zpopularizovat?

To nevím. Kde jsou ty časy carského Ruska, kdy byly nejslavnější baleríny hvězdami společnosti – tak třeba jakási Mathilda Kšešinská, baletka, byla tehdy milenkou jak cara, tak jeho bratra, tak půlky parlamentu. Všichni ji obdivovali, jezdily pro ni obří kočáry, dostávala šperky a kočichy... Ale to je minulost.

Jestliže u nás je balet tak nedocenený, čekala bych hromadný „úprk“ českých tanečníků do zahraničí. Nicméně se to – zdá se – neděje.

Myslím si, že bychom se divili, kolik výborných českých tanečníků opravdu v zahraničí je. A to je další problém. Pokud je člověk v zahraničí a nějak zásadně nevyčníká – je třeba někde demisólista, což už je ale samo o sobě obrovský úspěch – bohužel o něm česká média vůbec nevědí. Logicky tíhnou spíš po senzacích a po umělcích, kteří jsou tady. Jako sólistka u choreografa Johna Neumeiera v Hamburku můžu za těch devět let spočítat na jedné ruce, kolik jsem udělala článků do českých časopisů. Až když jsem se vrátila a přišla do angažmá v Národním divadle, změnilo se to.

A máte dnes už u nás nějaké své věrné ctitele?

Určitě nemám žádný fanklub, jako tomu bývá u tanečníků v zahraničí. Mým největším fanklubem jsou rodiče. Chodí často na představení – na každé druhé třetí, tatínek mi vždycky přinese květinu... V Německu jsem ale kdysi takového vlastního obdivovatele měla. Nosil mi dárky a pugéty a chtěl si mě dokonce i vzít. Ale v životě jsem se s ním nesetkala, viděla jsem ho jen zezadu. Vím jen, že se jmenoval se Manfred. ■